
Ричард Олдинџон

AU VIEUX JARDIN³⁾

AU VIEUX JARDIN

Седео сам овде срећан у баштама,
Посматрао мирну бару и трске
И тамне облаке
Које је ветар из висина
Кидао као лиснате гране
Разнобојног дрвећа прошлога лета;
Али мада сам веома уживао
У њима и у воденим љиљанима
Скоро сам заплакао
Због румене и беле боје углачаног камења за заставе
И бледожуте траве
Међу њима.

Епиграми

Нова љубав

Она има ново лишће
После својих мртвих цветова,
Као мало бадемово дрво
Које је повредио мраз.

Окџобар

Листови букве су сребрни
Зато што дрвету недостаје крви.

Под твојим пољупцем моје усне
Постају као листови букве у јесен.

Девојка

Ти си била чист звук сицилијанске фруле
Који нам још увек мучи мисли
Ти си била тих неколико нота
Хладног, фантастичног бола
Које пар њих сматра прелепим.

Амалфи

Спустићемо се до тебе,
О дубоко море,
И пловити на твојим бледозеленим таласима
Као расуте латице.

Спустићемо се до тебе са брда,
Са мирисних гајева лимуна,
Са врелог сунца,
Спустићемо се,
О Таласа
И пловити
На твојим бледозеленим таласима
Као латице.

Слике*1*

Као гондола пуна зеленог, мирисног воћа
Која плови кроз мрачне канале Венеције,
Ти, о изабрана,
Ушла си у мој напуштени град.

2

Плави дим јури
Као вртложни облак птица које нестају.
Тако моја љубав јури ка теби
Нестаје и обновљена је.

3

Црвено-жути месец на бледом небу
Када је сунце бледоцрвено
У магли између грана дрвећа
Ти си мени.

4

Као што младо буквино дрво на рубу шуме
Стоји мирно увече,
Па онда дрхти сваким својим листом у лакој ваздуху
И као да се плаши звезда -
Тако си мирна и тако устрептала.

5

Црвени јелени су високо у планинама,
Иза последњих борова.
И моје жеље отишле су са њима.

6

Цвет који је заљуљао ветар
Ускоро се поново пуни кишом:
Тако се моје срце полако пуни сузама
Док се ти не вратиш.

Заласци сунца

Бело тело вечери
Постаје скарлетно,
Расечено и издубљено и разгорело
До гримизног,
И подругљиво виси
Са венцима магле

А ветар
 Који дува од Лондона до Фландрије
 Има горак укус.

Предстража

Сумрак и дубока тишина...

Три војника збијена на клупи
 Поред усијаног котла,
 Четврти који стоји издвојено
 Гледајући облачну кишну зору.

Одједном познати звук птица -
 Јасни кукурик петла, грактање гракуше,
 Нежни зов конопљарке, "тинг! тинг!" зеба,
 И изнад свега шева
 Која надјачава чак и црвендаћа...

Уморни стражар се помера
 Мрмљајући реч "мир".

Грчки мермер

Πόντια, πότια
 Бела суморна богињо
 Смилуј се на моју тугу
 О, тишино Пароса.

Нисам од ових под твојим ногама,
 Ова одећа и углађеност,
 Твој сам брат,
 Твој љубавник из прошлости који те зове
 А ти ме не чујеш.

Шапутао сам ти у твојој самоћи
 О нашој љубави у Фригији
 О далеким екстазама пламтећих поднева
 Када су нежне фруле
 Престајале у сенци кипариса,
 И смећи прсти пастира

Кретали се преко мршавих рамена;
И само је цврчак певао.

Говорио сам ти о брдима
И о шапутању трски
И сунцу над твојим грудима,

И ниси ме чула
Пóтиа, пóтиа,
Ниси ме чула.

Живе гробнице

Једне мрзле вечери када је паљба утихнула
Наслонио сам се на зид рова
Пишући за себе хоку
О месецу и цвећу и снегу.

Вече

Опаци, ред изнад реда,
Пресецају чисто небо;
Месец са дроњком измаглице негде око слабина
Између њих се смешта неспретна Венера -

И ево мене како је необуздано гледам
Преко судопере.

Прелаз ка дугој песми (одломак)

1.

Зора Троје
И старица дрема на сунцу,
Електра:

“Она са својим очима, и косом
Црвеном као крв на њеним слабашним рукама
И хитрим ковитлацем страсти,

Прашином на каменом гробу под златним хаљинама.
Због ње је краљу просута крв
И ја, чедна, сопствена невеста,
Старица, дрхтим на прохладном сунчевом сјају,
Краљева ћерка,
Али не љубавница ни мајка краљева.

Велика дела је учинио краљ, мој отац,
Али страст у женској крви
Бацила га је жалосног у гроб.

Ниједан мушкарац није просуо крв због мене.

Наоружала сам руку свог брата
Али сам устукнула, и дрхтала и плакала
Када јој је мач пробио утробу,
Жена је волела човека.

Ја сам била та која је убила њу;
Ко ју је осим жене могао мрзети толико?
Хладна, хладна, и на крају њена топла љубав.

Али ко је волео мене,
Који ће мушкарац крварити због мене?“

Зора Троје
Дуга зора
Старица дрхти на сунцу.